

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA!

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 23, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Can Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

D. JOAQUIM ESCUDER.

D. JOAQUIM ESCUDER.

ONEM avuy lo retrato de D. Joaquim Escuder.

Conta avuy l' edat de 46 anys; es advocat, farmacèutich, gran propietari y fabricant, de manera que paga quatre contribucions.

Sigué alcalde de Monistrol de Montserrat durant la revolució de Septembre, pèls vots del partit republicà. Formá part del Comité provincial pèl districte de Manresa, y representá 'l mateix districte dos vegadas en las Corts, y mes cops encare l' hauria representat, si 'ls 'sagastins d' aquell temps no l' hi haguessen estat l' acta.

També representá als republicans de la provincia de Barcelona, en l' Asamblea federal que celebrá 'l partit en l' any 1872.

Després del cop-d' Estat d' en Pavia, entrá resoltament en las filas del possibilisme, y en calitat de tal fou elegit regidor del Ajuntament de Barcelona y dintre d' ell, president de la Comissió de Consums y Sindicat.

Tals son los fets més culminants de la vida pública de D. Joaquim Escuder. En tots los carréchs que l' hi han sigut confiats ha donat mostrás de integritat y de inteligencia. No es un orador brillant; pero quan convé se sab ventar las moscas; no es un caràcte fogós; pero dintre de la mateixa fredor, es d' aquells que no desdihuen. Es un home de conviccions mes que de passions.

EN LO CEL.

A escena passa en lo pati que hi ha entre 'l portal y la habitació del porter.

La porteta del cel está mitj oberta. Se senten disputas per la part de fora.

SANT PERE.—(Sortint mal humorat de la porteria.) Vaja; ja ho veig; no 's pot confiar res a criaturas. Ara diguen qué deu fer aquell per allà fora. ¡Noy, noy, nooooo!

UN ANGELET.—(Entrant esporugit.) ¡Mana?

SANT PERE.—¿Qué vols que t' estiri las orelles? ¿Qué fas conversant tanta estona? ¿Aixó es anar á obrir y examinar los passaports?

L' ANGELET.—(Reculant tot lo que Sant Pere avança.) ¡Oh! No es pas culpa mèva. Hi ha dos benaventu-

ADVERTENCIA IMPORTANT.

Si troban aquest número una mica aygualit, fassan lo favor de posarhi ab lo pensament la sal y 'l pebre que no hem pogut posarhi nosaltres ab la ploma. Un altre dia serém mes explicits.

rats que portan los papers en regla y venen despatxats per entrar al cel, sino que ara estan armant un xibarrí que no l' entench, y cadascú diu que si l' altre hi entra ell se quedarà fora.

SANT PERE.—¡Hola! ¿Y perqué?
L' ANGELET.—Perqué l' un tracta al altre d' excomunicat é impio, y l' altre l' hi contesta exactament lo mateix.

SANT PERE.—(Gratantse la closca.) ¡Si qu' es raro! ¿Y 'ls papers estan bé?

L' ANGELET.—A mi 'm sembla que sí: tots dos certificats portan lo sello d' un bisbe.

SANT PERE.—Veyám; digals qu' entrin.
(L' angelet treu lo cap per la porteta y fá una seña ab la mà. Dos benaventurats, magres y raquetichs, entran al pati.)

SANT PERE.—(Mirantse'ls ab certa desconfiansa.) ¿Vostés diu que 's tractan mútuament d' impiós?

BENAVENTURAT 1.^r—Si senyor. Aquest... ximple (Senyalant l' altre benaventurat) voldria entrar al cel, sent aixís que no ha figurat entre las filas d' en Necedal.

BENAVENTURAT 2.ⁿ—Y aquest perdulari s' atreveix á presentarse aquí, ab tot y la reprobació del cardenal Moreno.

SANT PERE.—¡Ah! ¿Son espanyols? (Apart.) La gent més bullanguera del cel. (Alt.) Tinguin la bondat d' ensenyarme 'ls passaports.

(Los benaventurats entregan los papers.)

SANT PERE.—(Llegint y admirantse per moments.) ¿Es possible? Aquí, en lo passaport de l' un, hi veig lo sello del bisbe de Osma y una especie d' excomunió del de Barcelona; y en lo passaport del altre hi trobo lo sello del bisbe de Barcelona y la excomunió del de Osma. ¿Cóm s' explica aixó?

BENAVENTURAT 1.^r—Es molt senzill. Jo segueixo lo que diu l' un bisbe qu' es precisament al revés de lo que diu l' altre prelat, y l' senyor (Pe'l benaventurat 2.ⁿ) creu al bisbe que 'm reprobá y 's riu del que 'm beneheix. Ja veu vosté que si ell se queda al cel, jo decentment no puch pas quedarmhi.

SANT PERE.—(Reflexionant.) ¡Casi, casi!... Ja veurán; tornin á sortir á fora y esperin. Ho consultaré.

(Los benaventurats surten y Sant Pere diu en veu baixa alguna paraula al angelet, que se 'n vá per dins. Al poch rato apareix lo pare Etern.)

LO PARE ETERN.—¿Qué hi ha, Pere?

SANT PERE.—Un cas com un cabás. Aquesta ditxosa Espanya nos dar á més feyna que l' dimoni. Arasucceheix que allí hi ha bishes que aconsellan una cosa als creyents y bishes que n' aconsellan una de manera que la gent aviat no sabrá á qui creure. Acaban d' arribar dos benaventurats, y en los papers s' hi veu la excomunió d' un bisbe y la benedició d' un altre.

LO PARE ETERN.—¿Sí? Ja veurás; ja ho acabaré jo aixó. Feya dias que 'n sentia parlar, pero no ho creya. ¡Vaya uns embolichs! D' aquí en avant ho arreglarém d' un altre modo.

SANT PERE.—¿Cóm?

LO PARE ETERN.—Ja que veig que si escolto als bishes no podré sapiguer quins son los bons y quins son los dolents, desde avuy no tindrán cap valor los documents que vingan firmats per ells. Comunica aquesta ordre, y avisa que per acreditar la bona conducta que 's necessita haver observat pera entrar al cel, bastará ab un certificat del arcalde del barri.

SANT PERE.—Y aquestos dos que ara han vingut, ¿ahont los farém anar.

LO PARE ETERN.—(Després de reflexionar una estona.) Als llims.

FANTASTICH.

¡JESUS, MARIA, JOSEPH!

Confesem que 'ls neos son unas formiguetas que no 's cansan may. Ells ván inventar aquells refrans que dihen: «moltas gotas de cera fan un cirí» y «d' en mica en mica s' ompla la pica».

Are tractan de demostrar que moltas pedras fan una iglesia, y ja 'ls tenen duenyos de tota una mansana de l' Ensanche, y ab los planos á punt, indulgencias á cabassos, limosnas á trompons y la primera pedra posada.

L' idea ha sortit de l' Asociación espiritual de devots de Sant Joseph: ha sigut benehida per Pio IX y per Lleó XIII y per tots los bishes sense distinció de matissos ni de mestissos.

Se tracta, diu lo prospecte, d' alsar una iglesia expiatoria per las grans maldats comesas, rodejada de jardins y ab escolas y talleres per moralisar als noys que divagan perduts pels carrers.

Es dir: una fábrica de llana... y un planté de individuos pèl Requeté.

Per lograr aquest resultat ja portan recullits 35 mil duros.

¿Ho sent, senyor Camacho? ¡Trenta cinch mil duros!

He llegit la descripció del temple y m' hi conmogut:

tindrà 44 metros de falxada y 97 de fondo: tindrà la forma de creu llatina (¿perqué no ha de tenir la de toisó d' or?); ábside ab set seccions (número simbólich, diu lo prospecte ¿será alusió als set pecats capitals?), un cimbori (emblema del domini del catolicisme ¿que té que veure 'l cimbori ab las quatre témporas?) y una agulla de campanar de 85 metros d' altura. (No dihen si l' agulla serà de cap ó de cussi: jo crech que serà de picá). També diu que hi haurá una cripta subterranea per reculliment del esperit (y major seguretat en las conspiracions.)

Segons las vinyetas colocadas al cap-de-munt del prospecte, las portas serán molt petites y las finestras molt grans. Sentit filosólich de aquest detall arquitectónich: que 'ls neos serán sempre molt aficionados á entrar per la finestra.

Respecte als medis de acabar lo temple y talleres y jardins, segons lo prospecte, son molt senzills.

Que tots los josefins afliuixin la mosca, perque avuy los temples no s' alsan per miracle, y 'l morter y las pedras costan quartos. Los rics s' ho traurán de la renta y 'ls pobres de la boca. Diu lo prospecte que s' admeten joyas y alhajas. Avis á las bonas animetas que van entrar á Granollers y al Vendrell, per si encare guardan alguna cosa.

Manera de recaudar donatius á tant per senmana y á tant per mes: que 's formin asociaciones. Y diu lo prospecte: «Si se formasen decenas se simplificaria mucho la recaudacion.»

Un altre medi: donar de una vegada una pedra sillar, en la qual s' hi esculpirá 'l nom del donador.

Un altre medi: pagar lo import de un pilar: també s' hi esculpirá 'l nom del donador.

Es á dir: Foment de la vanitat religiosa.

Cada pedra d' aquellas será un testimoni de la generositat de cada josefino trasmés á las generacions futuras.

Ó millor dit, cada pedra será un cop de pedra disparat contra aquella máxima de Jesucrist que diu: «Ignori la téva mà esquerra lo que donas ab la dreta.»

Los josefins, perque ningú se 'n enteri ho esculpeixen ab caràcters indelebles.

Ja tenia rahó Sant Joan Crisóstomo: «Vanitat de vanitats, tot es vanitat.»

Y després que vaja dihent lo prospecte: «Toda persona de corazon recto debe hacerse josefino.»

¿Fino? ¿Y las ordinarias?

Resúmen: que 'ls josefins jugan á fé iglesias: un vot de gracias en nom dels mestres de casas. Ells las aixecan y ells las destruheixen.

Per are han publicat un prospecte que sembla talment una proclama.

De manera que ja han fet un disbarat com un temple.

P. K.

REVISTA DEL MES DE MARS.

La mèva avia, que al cel siga, sempre deya: «Mars marsot prop del foch mata á la vella y fins la jove si pot.» y per cert que als primers dias lo vent nos feu corre á tots; sent l' espant de pantorrillas y dels barrets lo terror. Pro jo estich en la creencia que no 'l vá portá 'l Mars boig, sinó que vá sè una plaga ab que 'l Cel castigá al mon, perque avuy hi ha tantas farsas qu' basta 'ls sants usan colors, puig segons vá di 'l Correo Sant Agustí feya 'l noy.

Y encare aixó no bastaba, allí aprop del Portal Nou vá haberhi un robé en quadrilla com si fos en mitj d' un bosc; un capellá, ó bé ho semblava á un carboñer vá fer por; y al carrer de Valldoncella á una dona van dar mort. Un guindilla diu que deya: Jo no he visto nada en lloch; y un municipal de tarde: No hay más; que menchi tothom.

Desde are tindrà una ganga aquell que sigui racró, perque darán medicinas molt barato y res de pou. Los senyors apolecaris han fet un Banck per accions, y com qu' ells saben fer curas diu que may anirá coix. —Dèu lo guard.—¿Qué s' ofería? —¿Lo senyó Administrador?... —Servidor.—Donguim tres unsas de pastillas de cargol.—

Escoltéu pares y mares aquestas tristas lliçons. Al carrer de Ferlandina á un colegi anava un noy y un hermano ab una morma l' hi vá treure un uil de lloch. Batejant una criatura tant la mullá un sacerdot que li ha fet perdre la vista la humitat y la fredor. Res: com son amichs de fosca van fen cegos á trompons.

La Seo ya tindrà fatxada d' aquí á un sigle ó d' aquí á dos; ya hi han planos y projectes, pero faltan los pinyons, si be contan ab las missas que 'm pagat tots los mussols que legalment tenim dona, á un cordoner molt senyor. Y apropósit d' aquest pago, va dí un qu' es casat de poch: —Jo voldria que á pesetas la pogués pagar yo sol —

¡Quín burgit la gent de mitra! No 'n mohuen poch de soroll, pastorals l' un contra l' altre, remitits, cartas, sermons. No me quieren por obispo, va dí 'l nostre tot plorós, y cremat á cops de porra ha esclafat «Lo Borinot». Y aixó qu' estém en Quaresma; ¡quins exemples donan tots! Benaventurats los mansos que fan cas d' aquets senyors.

Are prou los parlaria d' altres cosas molt millors; pero hi ha l' estat de siti, per lo tant senyors, xiton!

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

Una reflexió sobre l' incendi de las casillas de consums: Los que las han destruidas no han fet cap servey alal poble. Quan tornin á reedificarlas, no las pagarán en Rius y Taulet, ni l' Ajuntament, ni en Camacho: las pagarém nosaltres.

Los obrers catalans que son á Madrid á treballar contra 'l tractat de comers han vist á n' en Cánovas, y en Cánovas los ha promés atacarlo.

Y vajan llegint: lo mateix Cánovas vá defensar las atribuciones del Congrés per ocuparse de totas las qüestions, inclús las sentencias dictadas pels tribunals.

Nota: en Cánovas es l' inventor de la divisió dels partits en legals é ilegals.

Aixó vol dir qu' en Cánovas quan es al poder fá una sonada, y quan es á l' oposició 'n fa un' altra. Al poder es autoritari y libre-cambista. A l' oposició es proteccionista y liberal. Per lo tant fém per manera que no puji may al poder, y qu' estiga sempre á l' oposició.

Tampoch avuy podem donar contestació á las cartas qu' hem rebut. L' encarregat de ferho ha tanca l' escriptori. La senmana entrant, contestará á tothom.

Una nova edició del Quijote en dos tomos riquissimament enquadernats y esmeradaments impresos forma part de la Biblioteca amena é instructiva, y acaba de veure la llum pública.

Ab tot y aixó es una de las edicions mes baratas. Se ven en la libreria de Lopez.

Per las camándulas del rector de Sant Agustí un cadáver vá estar sense enterrar desde las 7 del dematí del divendres á las dugas de la tarde del diumenje. L' estat de descomposició del cadáver era tal, que 'ls vehins de la casa ván haver de abandonarla.

Denunciém aquest escándol á las autoritats civils. Y á las autoritats eclesiásticas los hi recordarém aquella obra de misericordia que diu que s' han d' enterrar los morts, que ab tanta freqüencia olvidan los capellans del dia, sobre tot quan los morts no fan alguna deixa.

N Romero Robledo va voler interpelar al govern. En lo seu discurs hi ha de tot: càrrechs molt fundats y moltas ridiculesas.

De primer va disparar petardos. Després ja no va tenir mes que piulas. Y al últim mistos de pet.

En la Rambla de las Flors: un mosquit diu á una nena:

—Adeu pitera... Adeu saladada.
Ella girantse:
—No ho digas massa alt, que si 't sentia en Camacho faria pegarme l' impost de la salabró.

* *

Un guitarrista, está cantant alló tant sapigut:

«Sal morena sal sal niña gentil.»

—¿La gracia de vosté? l' hi pregunta un investigador.

—Ay, ay ¿per qué?
—Per incloure'i en lo reparto de la contribució de la sal.

Lo conde de Xiquena, gobernador de Madrit, va declarar en plé Congrés que s' havia arruïnada en lo joch. Vaja Sr. Conde: aquestas no 's diuhen.

Cada diumenje surt la moixiganga de la *Reparadora* cantant las set paraulas.

Diumenje passat, á la quinta paraula va posarse á ploure, y 'ls de la professó van dispersarse.

¡Quina gent mes original! Quan son á la montanya aguantan las balas de la tropa, y pèls carrers de Barcelona no poden sufrir las escupinadas del cel.

Un periódich de medicina explica un cas patològich molt extraordinari. Se tracta de una dona que á las 72 horas de ser morta va suar.

Cassos aixís no més se veuhen en aquets temps. Un contribuyent, per mort que siga, l' hi envian un recaudador de contribucions y sua.

L' escena á Fransa: Se dona un ball oficial al qual, com es consegüent, hi assisteixen los ministres.

Una senyora qu' en materias de politica no hi entén fotilla, s' extranya de veure que unas personas tant serias com los ministres vagin al ball, y pregunta:

—¿També ballan aquestes senyors?
Un pollo l' hi respon:
—No, 'ls ministres no ballan; pero 'ls fan saltar.

No dirán que á Fransa hajan suprimit los títols de noblesa, v no obstant acaban de fer una cosa que vindrá á ser lo mateix.

Han donat llibertat completa porque tothom puga usarne.

Si aquí á Espanya adoptavam aquest sistema, me sembla que algun dia passaria una escena per l' istil: Trucan.—Veyas noya qui hi ha?

—Senyoret: hi ha l' excelentíssim Sr. marqués, que passa á recullir las escombrarias.

Un amich meu que acaba de arribar de Madrit abont hi ha estat per primera vegada, deya que lo que més l' hi havia cridat la atenció eran las orelles de 'n Posada Herrera.

—Es un home, deya, que 'm sembla que may me cansaria de parlarli.

—Ay, ay ¿per qué?
—Perque es tot orelles.

Un metje visita á un malalt de algun cuidado. *La dona del malalt*:—Veji senyor doctor, per mi té un enfit: se queixa molt del ventre.

Lo metje:—Si ja 'us asseguro jo que té un bon enfit!
—¿Qué vol dir?

—Qué no l' hi héu vist las mans que ja las té totas moradas.

—Oh, senyor Doctor, dech advertirli una cosa.
—¿Qué?

—Que 'l meu home fá de tintorer.

Un jove conta á dos amichs seus ab aire exasperat, que acaba de rebre una bofetada.

—Nada, noy, si vols disposa de nosaltres: anirém á trobar al que te l' ha dada, y l' hi demanarém una satisfacció.

—¿Cóm s' enten! diu l' ofés. ¡Un desafío!... ¿Qué per ventura no n' hi ha prou ab la bofetada?

En un estudi:
—Niño ¿cuántos son los puntos cardinales?

—Cuatro, á saber: Norte, Sur, Este...
Al arribar aquí 's queda parat y gratantse 'l cap.

Lo mestre:—Este...
—¡Ah! ja ho sè: Este y Aquel.

Entre andaluzos:
—¿Per viatjar depressa, á Fransa!...

—Cá home, ¡qué compon! Per viatjar depressa, Alemania.

—No hi estich: Inglaterra... Alló es corre, alló es volar!...

—¿Y 'ls Estats-Units? Miren: un dia que anava á Filadelfia, per una friolera de res tinch una disputa ab un jefe d' estació. Desde la finestra vaig per clavarli una bofetada, y sabèu qui la vá rebre? Lo jefe de l' estació immediata. Hi habia trenta kilòmetros, y 'l vá recorre 'l tren no més que ab lo temps d' alsarsy baixar la má. Figureuvos si aniria depressa.

Un nen plora.
Un senyor, per cert molt lleig, qu' está de visita, l' hi diu:

—No ploris, nen: mira, 'ls nens que ploran se tornan lletjos.

Lo ploraner para de plorar en sech, se mira una estona á aquell senyor, y com si hagués trobat una idea, respon:

—Donchs diga que vosté quan era xich devia haver plorat molt.

* *

A un altre nen que rondinava, l' hi deya la seva mare:

—Si 't sento, demá no anirás á passeig.

—Lo nen se contè, fá mil protestas de que no plorará més; pero al poch rato hi torna.

—¿Ja hi torném á ser? Donchs vaja, demá no sortirás...

—No mamá, no: ja faré bondat.

—¿Y donchs per qué ploras?
—Plorava de per riure.

A una xicota l' hi diu un pollo:
—¿Qu' es extranjeria vosté?

—¿Qui jo? ¿Per qué ho pregunta?

—Perque t' el tipo de russa. ¿No es rus lo seu pare?

—¿Vol dir municipal de cabah? No senyor. Es de péu.

S' estrena nua comedia dolenta.
Durant lo primer acte no hi ha hagut encare cap manifestació de desagrado.

Durant l' intermedi diu un amich de l' autor:
—¿May dirias qu' extranyo? Que no l' hajan xiulada.

—¡Impossible! respon un' altre amich de l' autor, xiular y badallar al mateix temps es una cosa completament impossible.

Compareix un testimoni davant del jutje, 'l qua avants de que aquell declari l' hi exigeix jurament.

Lo testimoni estira la má esquerra.

Lo jutje l' hi diu:—Juri ab la dreta.

Y 'l testimoni respon:—Dech advertirli senyor jutje, que soch esquerrá.

Un metje visita á una malalta, ordenant que cada hora alternin una xicra de caldo y una collarada de medicina.

—Lo caldo 'l pendré, diu la malalta; pero en quan á la medicina, avants vull que 'l meu marit l' examini.

—¿Es metje 'l marit de vo: t'è?

—No senyor, es manescal.

Un mestre d' obras entra en una quincalleria y demana un metro.

Lo dependent n' hi ensenya de diversas classes, de coure, de cinta y de marfil, indicantli 'ls préus.

—Son molt cars, diu lo mestre d' obras: aquí á la botiga del davant me 'ls donan més baratos.

—Es possible, respon lo dependent, pero dech advertirli que 'ls metros que nosaltres veném son més llarchs que 'ls que venen aquí al davant.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-ga-no.
2. ID. 2.ª—Fer-ro.
3. SINONIMIA.—Rosa.
4. TERS DE PARAULAS.—E V A
V A L L
A L L S
5. GEROGLÍFICH.—La fosca com mes gran es, menos se veu.

XARADAS.
I.
Un dos-tres (ja es cosa vella me vá hu dias passats qu' eram excomunicats los qui llegiam l' Esquella. Mes jo á la següent senmana, al Sr. tot vaig escriure, y llavors me vaig suscriure á l' Esquella y la Campana.
UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
Total d' or sempre 'n Fructuós hu que no 'm treurá d' apuro, perque ferli deixá un duro fora arrencarli una dos.
PAU SALA.

ANAGRAMA.
Es lo tot tant animal com també ho es lo total: ab tres lletras hi veurás dos animals ¡vés quin cas!
AGUILETA.

FIGURA DE PARAULAS.
Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla: un element del globo; 2.ª una carta; 3.ª lo que tenen los aucells; 4.ª una afirmació; 5.ª una moneda.
RAFAEL L.

GEROGLÍFICH.
Q I T
VI
6
T
d d d d
FI
6
CANAL AGUSTÍ.

ANUNCIS.

OBRAS POÉTICAS DE ESPRONGEDA
PRECEDIDAS DE LA BIOGRAFÍA DEL AUTOR.
Forma 1 tomo en 4.º de 320 páginas y vale solo 4 reales!!—Véndese Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI
(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)
CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÁ.
Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.
Se ven en la librería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals de Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 33

LA QUARESMA.—ACUDITS.

Una senyora que dejuna.

Un casat que barreja.

Un senyor que menja magre.

Un reverendo que tè butlla.